

[Justitsministeren.]

andet Sct. Pauli. Jeg har hørt fra forskellig Side, at denne Uvilje har ligget bagved, at man i nogle Tilfælde har været utilfreds med, at Bevillingen var lagt derind; men jeg har ikke nogen personlig Uvilje mod at oprette Premiëreteatre i den indre By. Det viser jo bl. a. ogsaa „Palladium“.

Den ærede Ordfører for de Radikale sagde, at det var dog rimeligt, nu da man tænkte saa stærkt paa de rige — det vil altsaa sige paa at tage fra de rige —, ogsaa at tænke paa de fattige — det vil altsaa sige at give de 100 fattige Teatre noget—, saaledes at man maaske kunde ændre Skalaen i § 26, Stk. 2. Det Spørgsmaal har ikke tidligere været drøftet med mig, saa jeg maa tage Anstand og sige, at jeg gerne i Udvalget vil høre, hvad der sigtes til, før jeg tager endelig Stilling dertil.

Den ærede Ordfører vilde endelig gerne forskaanes for den grædende Enke med det mørke Slør, som Forslaget gaar lidt haardt løs paa. Det beklager jeg i høj Grad. Min Virksomhed i Samfundet har ført mig i saa rigelig Berøring med grædende Enker, selv om de fleste af dem ikke har haft Raad til at have Sløret, at jeg ikke har nogen som helst Interesse i at genere dem, saa hvis vi kan hjælpe Enkerne bedre, end det er sket her i Lovforslaget, skal jeg ikke have noget imod det.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen for hans Tilslutning. Jeg har svaret paa Indvendingerne med Hensyn til § 28 om Det kongelige Teater.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Gregersen, at de Betragtninger, han fremsatte vedrørende aandelig Ensretning, kan jeg i al Almindelighed tiltræde. Jeg har jo søgt at paavise, at Foredraget, han holdt i saa Henseende, hvor skønt det end var, som altid, ikke havde megen Relation til dette Lovforslag, sammenlignet med Loven af 1933.

Inger Gautier Schmit: Lovforslagets Opbygning i Almindelighed skal jeg ikke udtale mig om, idet dette er gjort tilfredsstillende for mit Vedkommende af mit Partis Ordfører. Jeg har kun ganske enkelte Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, som Justitsministeren selv har gjort meget lette for mig ved de Udtalelser, han fremkom med for nylig.

Jeg er ganske enig med Ministeren i dette, at hvordan Loven endelig bliver, vil rimeligvis aldeles ikke influere paa det Besøg, der vil blive i vore Biografteatre.

Folk vil se Films, og i Hundredtusindvis søger de til disse Films. Det gælder da om, at man, saa vidt man overhovedet formaar, fra Samfundets og fra Lovgivningens Side søger at gøre sin Indflydelse gældende med Hensyn til, hvilke Films der bydes Publikum, bydes den store almindelige Befolkning. Her ligger for mig Hovedpunktet i Biografordningen. Om den ene tjener lidt mere eller mindre, har for mig ikke nogen som helst Interesse, thi hvis den, der tjener meget, kunde bidrage til at vise udmærkede og gode Films, der højnede Kulturen i vort Land og var til stor Glæde for dem, der saa disse Film, vilde jeg gerne unde ham de Penge. Noget andet er, at det er meget vanskeligt for Lovgivningsmagten her at komme til at gøre en Indsats. Der er egentlig kun to Steder, hvor vi kan sætte ind, og som vi maa samle vor Interesse om, nemlig Censuren, som den Institution, der godkender Filmene, og saa det af Ministeren foreslaede Raad, om hvis Betimelighed eller Ikke-Betimelighed jeg slet ikke skal udtale mig.

Ministeren ved, at Kvinderne i mange Aar har kæmpet for at komme til at gøre sig gældende og faa en vis Indflydelse i Filmcensuren ud fra den ganske naturlige Betragtning, at Kvinder med deres ganske særlige Psyke, med deres ganske særlige Forstaaelse af, hvordan Børn og ganske unge Piger, og unge Mænd ogsaa, reflekterer, har en ganske særlig Forstaaelse af at vurdere, hvorvidt de og de levende Billeder vil virke heldigt paa Tilskueren.

Imidlertid har man ikke kunnet trænge igennem med sine Krav, men jeg kunde dog tænke mig, at den Betragtning i det lange Løb vilde komme til at gøre sig gældende, at Kvinder dog maaske alligevel med Hensyn til dette Spørgsmaal har en Opfattelse, Intuition, Bedømmelse, som ligger noget anderledes end den mandlige. Filmen, saadan som den nu praktiseres Verden over, er jo de mandlige Filmcensurers Værk, og jeg tror, man i Almindelighed kan sige, at Censuren ikke altid rammer rigtigt. Jeg tvivler ikke paa, at de mange Mænd inden for Filmcensuren bedømmer Filmene ud fra det mest oprigtige Ønske om at finde det rette; men jeg tror alligevel, der er noget rigtigt i at sige, at naar der tit er saa megen Utilfredshed med de Films, der passerer — og i hvert Tilfælde ser de, der virker inden for hele Børnesagsarbejdet, ofte meget uheldige Resultater som Følge af de Films, de paa-gældende Børn har set —, saa maa man komme til den Konklusion, at det dog maaske var heldigt, om ogsaa andre Øjne kom